

Таким чином, основною проблемою, з якою зіштовхуються українські банки та інші фінансові і не фінансові установи при сек'юритизації своїх активів, є нерозвиненість вітчизняного фондового ринку та недосконалість законодавчої бази в даній сфері, як в частині механізму проведення сек'юритизації в цілому (класичної і синтетичної), так і щодо бухгалтерського та податкового забезпечення. Зазначене зумовлює необхідність розробки та впровадження відповідної правової бази, насамперед, Закону України «Про сек'юритизацію активів», а також внесення коректив до бухгалтерського і податкового законодавства, розробки методичних рекомендацій з бухгалтерського обліку усіх можливих схем сек'юритизації.

Список літератури:

1. Волик Н.Г. Сек'юритизація банківських активів як метод управління портфельним кредитним ризиком / Н.Г. Волик, А.І. Ісаєнко // Держава та регіони. – 2011. – №2. – С. 214-219.
2. Колосинский И.А. Статистика сделок секьюритизации украинских originаторов [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.securitisation.com.ua/search?updated-min=2014-01-01T00:00:00%2B02:00&updated-max=2015-01-01T00:00:00%2B02:00&max-results=4>.
3. «Лизинг ИТ» впервые в Украине начинает осуществлять секьюритизацию лизингового портфеля [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ua.cbonds.info/news/item/395218>.
4. Сайт компанії ПрАТ «Лизинг ИТ» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.leaseit.com.ua/>.
5. Khreschatyk Launches Ukraine Covered Bond [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://www.securitization.net/news/article.asp?id=283&aid=8420>.

ОБЛІКОВО-ІНФОРМАЦІЙНА СИСТЕМА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ

*Камінська Т.Г., д.е.н., доц., завідувач кафедри бухгалтерського обліку і аудиту,
Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ, Україна*

Одним із факторів, що гальмують розвиток інноваційної діяльності, є його недостатнє інформаційне забезпечення. Воно охоплює сукупність первинних і зведених даних, організацію збереження накопиченої інформації, способи її подання та методи перетворень, правила організації банку даних, методики кодування та пошуку інформації. При цьому необхідно, щоб споживач отримував необхідну інформацію з мінімальними витратами на її підготовку. Дослідження показали, що така система обліково-інформаційного забезпечення інноваційної діяльності в сільськогосподарських підприємствах недосконала. Тільки на основі обстежень за принципом суцільного безперервного обліку можна зробити правильні висновки і прийняти адекватні рішення. При розробці обліково-інформаційного забезпечення потрібно враховувати систему показників для визначення економічної ефективності інновацій, показники бізнес-планів та внутрішні інформаційні потреби.

Проблемам обліково-інформаційного забезпечення управління інноваційною діяльністю присвячена значна кількість робіт вітчизняних і зарубіжних науковців та практиків: Ф.Ф. Бутинця, М.Т. Білухи, Б.І. Валуєва, С.Ф. Голова, М.Я. Дем'яненка, А.М. Герасимовича, В.М. Жука, Г.Г. Кірейцева, Ю.А. Кузьмінського, В.Б. Моссаковського, Л.В. Нападовської, В.Ф. Палія, М.С. Пушкаря, Я.В. Соколова, Ч.Т. Хонгрена, Дж. Форстера, В.О. Шевчука, А.Д. Шеремета та ін.

Вчені-економісти виділяють із загального поняття «інформація» «інформацію економічну», яка в найбільшій мірі характеризує економічні процеси. З огляду на це, найбільш вдалим, на наш погляд, є визначення суті економічної інформації в роботі «Інноваційний розвиток промисловості України» авторів О.І. Волкова, М.П. Денисенка, А.П. Гречан [1], які інформацію розглядають як сукупність корисних для прийняття рішень відомостей, що відображають економічні процеси діяльності підприємства, наданих у зручному для сприйняття вигляді.

Важливим напрямом інформаційного забезпечення діяльності є організація інформаційних потоків. При цьому розрізняють такі підходи: структурний, функціональний, процесний. Структурний підхід передбачає формування інформаційних потоків за рівнями управління. Функціональний підхід є найбільш поширеним, який характерний для організації інформаційного забезпечення за функціями управління. Попроцесний підхід інформаційного забезпечення характеризується формуванням інформації за бізнес-процесами: інноваційний (розробка продукту, розвиток продукту); операційний (виробництво, маркетинг, сервісне обслуговування).

Раціонально побудована система інформаційних потоків є запорукою підвищення ефективності управління й оптимізації роботи підприємства в цілому [2]. Побудова інформаційного забезпечення розвитку інновацій повинна базуватись на загальних принципах формування інформації та відповідати певним вимогам з врахуванням потреб користувачів, норм законодавчих актів, обліку і звітності, особливостей галузі та специфіки господарюючого суб'єкта.

Відповідальним етапом організації обліку інноваційної діяльності є обґрунтування його об'єктів, при визначенні яких потрібно враховувати економічну природу інновацій, технологічні особливості їх створення і використання, вимоги нормативно-законодавчих актів щодо моніторингу та контролю за їх дотриманням, потреби в інформації для аналізу й оцінки інноваційної діяльності та її прогнозування за відповідними показниками. Об'єкти обліку повинні бути тісно пов'язаними з об'єктами інноваційної діяльності.

У процесі виробництва інноваційної продукції виникають, крім типових витрат, додаткові витрати, пов'язані з освоєнням нової продукції. Такі витрати зумовлені підготовкою і освоєнням нових видів продукції.

До них відносяться:

- витрати на виготовлення дослідного зразка;
- випробовування на підприємствах і у споживачів дослідного зразка нового виробу;

- освоєння нової технології виробництва продукції;
- витрати на підготовку кадрів;
- вартість отримання сертифікату, інших документів, що підтверджують якісні товарознавчі характеристики нової продукції (виробів);
- інші витрати.

По кожному виду робіт, пов'язаних з підготовкою та освоєнням нових видів продукції, облік витрат доцільно вести за установленою номенклатурою, узгодженою з кошторисом. Це забезпечить контроль за дотриманням кошторису, а також виявлення резервів економії витрат.

Для синтетичного обліку витрат можуть використовуватись такі рахунки: 15 «Капітальні інвестиції», 39 «Витрати майбутніх періодів», 23 «Виробництво», 91 «Загальновиробничі витрати», 941 «Витрати на дослідження і розробки». Вибір того чи іншого рахунку залежатиме від тривалості робіт на підготовку й освоєння виробництва інноваційної продукції та їх характеру. Так, якщо період освоєння виробництва інноваційної продукції тривалий і витрати значні, доцільно використовувати рахунок 39 «Витрати майбутніх періодів». З моменту випуску нової продукції витрати з цього рахунку на підставі акту приймання робіт списують на дебет рахунку 23 «Виробництво» на конкретний освоєний вид продукції. У протилежному випадку такі витрати облічують на рахунках 91 «Загальновиробничі витрати», або 23 «Виробництво», залежно від можливості прямого включення витрат у собівартість інноваційної продукції.

З вищенаведеного можна визначити, що об'єктивне формування витрат на інноваційну діяльність залежить від багатьох факторів і умов виробництва інноваційної продукції: технологій, організації, виробництва, суб'єктів інноваційної діяльності та їх взаємозв'язків, джерел фінансування витрат, нормативно-правової бази. Дослідження проблем інноваційної діяльності висвітлили неузгодженість елементів функціонування системи інновацій як в цілому, так і всередині окремих підсистем, зокрема обліково-інформаційного забезпечення управління інноваційною діяльністю. Для виконання вищезазначених завдань обліково-економічній службі повинні розробити систему облікового забезпечення і контролю за інноваційними процесами: визначити склад об'єктів для обліку інновацій; первинне документування; порядок групування первинної інформації в системі синтетичного й аналітичного обліку; розробка відповідних облікових реєстрів, коригування робочого плану рахунків; уточнення і доповнення форм управлінської, фінансової та статистичної звітності з врахуванням галузевих особливостей, характеру і виду інновацій. Все це має знайти відображення в спеціальному розділі положення про облікову політику підприємства.

Список літератури:

1. Волков О. Инновационный менеджмент / [Волков О., Завлин П.Н., Казанцев А.К. и др.] – М.: 1998. – 158 с.

2. R.J. Chambers. Accounting. Evolution and Economic Behavior / R.J. Chambers. – Sydney: Sydney University Press, 2006. – 435 p.

ЕКОНОМІЧНА СУТНІСТЬ ЗАРОБІТНОЇ ПЛАТИ У СВІТЛІ ПОСТКЛАСИЧНОЇ МЕТОДОЛОГІЇ: ОБЛІКОВО-АНАЛІТИЧНИЙ АСПЕКТ

*Лобода Н.О., к.е.н., доцент кафедри обліку і аудиту,
Львівська державна фінансова академія, м. Львів, Україна*

Заробітна плата як соціально-економічна категорія є, по-перше, основним джерелом грошових доходів працівників, адже її величина значною мірою характеризує рівень добробуту всіх членів суспільства. З іншого боку, її правильна організація зацікавлює працівників підвищувати ефективність власної діяльності, а відтак безпосередньо впливає на темпи й масштаби соціального та економічного розвитку країни. Рівень оплати праці визначає такі базові макроекономічні параметри, як стандарти соціального захисту та сукупний платоспроможний попит. У той же час вітчизняні стандарти оплати праці надто низькі. Низький рівень життя широких верств населення у поєднанні із надмірним – за європейськими стандартами – майновим розшаруванням є чи не основною соціальною проблемою України.

Питанням регулювання заробітної плати, в тому числі заробітної плати працівників бюджетної сфери, займалися такі вчені-економісти, як М. Гетьманцев, Н. Болотіна, І. Зуб, Г. Чанищева, П. Куцик, Т. Коляда, В. Буряк, В. Божко, А. Колот, О. Павловська, В. Лагутін, С. Цимбалюк, О. Чабанюк та ін. Але незважаючи на їх суттєві доробки подальші дослідження в цьому напрямі необхідні з метою вдосконалення системи оплати праці працівників бюджетних установ.

Поняття категорії «заробітна плата» – це грошовий вираз вартості й ціни робочої сили. Таке трактування категорій пропонується провідними економістами. У бюджетних установах фінансування виплат по заробітній платі здійснюється за окремою статтею, яка відповідно до Закону України «Про державний бюджет України на 2015 рік» від 28.12.2014 р. № 80-VIII є захищеною [1]. Це означає, що виплати по заробітній платі здійснюються першочергово разом з перерахуванням до фондів обов'язкових платежів.

У сучасних умовах господарювання в Україні відбулися значні зміни відносно праці та її оплати. Процес прикладання праці в бюджетній сфері має значні особливості, так як свої особливості має бюджетна сфера, і насамперед – це характер фінансово-економічних відносин у цій сфері діяльності. На відміну від працівників матеріального виробництва, діяльність яких спрямована на перетворення речовини природи, а процес праці являє собою обмін між природою і людиною, праця працівників бюджетних установ має свій предмет впливу. Він спрямований або на людину, або на суспільство в цілому. Контроль за мірою праці і мірою споживання здійснюється за допомогою заробітної плати. Видатки на заробітну плату мають